

ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน Intercultural Communication Competence of Thai Students Studying in China

กฤตพร ลินชัย¹ Liu Huiqing²

^{1,2} สาขาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบรจบุรี

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันประเทศไทยและจีนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาอย่างยาวนาน และได้มีความร่วมมือกันหลายด้าน รวมถึงด้านการศึกษา ทำให้จำนวนนักศึกษาไทยที่ไปเรียนในประเทศจีนมีมากขึ้น เมื่อนักศึกษาไทยไปเรียนต่างประเทศนั้นย่อมประสบกับปัญหาทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ดังนั้นการศึกษาความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีแนวโน้มไปไม่ได้ วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาสภาพความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน และสามารถนำไปพัฒนาประสิทธิภาพความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาได้ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาไทยในประเทศจีนจำนวน 116 คน

งานวิจัยนี้มี 3 ตัวแปร คือ ความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Awareness) ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Sensitivity) และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Effectiveness) โดยการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า 1) ความสามารถทางการสื่อสารของนักศึกษไทยที่ศึกษาในประเทศจีน อยู่ในระดับต่ำ ค่าเฉลี่ยทั้ง 3 ตัวในความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 2) ความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรม และความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม 3) ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยที่ยังไม่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีสูงกว่านักศึกษาไทยที่ได้เรียนวิชานี้ 4) จำนวนเพื่อนต่างชาติและระยะเวลาการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่ไปศึกษาในประเทศจีนส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และระดับการศึกษา คณะและการมีเชื้อสายจีนไม่ส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

คำสำคัญ: ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม นักศึกษาไทย การศึกษาในประเทศจีน

ABSTRACT

Nowadays, China and Thailand are good in relationship and cooperation on education, so the Thai student's demand on study in China is growing rapidly. When they are studying abroad, they will have to face a problem of Intercultural communication, so this problem should not be overlooked. The purpose of this study was two-fold: to explore the Intercultural Communication Competence of Thai students studying in China and to research and develop potential on Intercultural Communication Competence of Thai students studying in China. The sample group consisted of 116 Thai students studying in China.

This study based on three relevant variables: Intercultural Awareness (Cognitive), Intercultural Sensitivity (Effective) and Intercultural Effectiveness (Behavior). The research findings

were as follows: 1) There is obvious correlation between the three variables, at the level of .01. 2) Intercultural Awareness and Intercultural Sensitivity has influence on the Intercultural Effectiveness. 3) The intercultural communication class did not have impact on Thai student's competence. 4) The number of foreign friends has impact on the intercultural communication competence. A period of time to learn Chinese also has impact on the intercultural communication competence, at the level of .05. Thai students who different in degree, faculty and whether or not Chinese descended, there did not have impact on the intercultural communication competence.

Keywords: Intercultural Communication Competence, Thai Students, Studying in China

บทนำ

หลังจากที่ประเทศจีนได้มีการปฏิวัติและพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน รวมถึงการพัฒนาทางด้านการศึกษา การสื่อสารระหว่างกันในโลกปัจจุบันนี้จึงนับวันจะยิ่งสูงขึ้น และทำให้ภาษาจีนมีบทบาทมากขึ้น จำนวนนักศึกษาหรือคนทั่วไปจากต่างประเทศที่มีความสนใจในการเรียนภาษาจีนทั้งที่เรียนในประเทศและต่างประเทศจึงมีมากขึ้นเช่นกัน

เมื่อปี ค.ศ.2013 ท่านประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ได้มีนโยบาย “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” หรือ “一帯一路”

ซึ่งหนึ่งในทางนโยบายนี้คือว่าด้วยการกำหนดนโยบายการค้าประเทศที่มีต่อประเทศเพื่อนบ้าน นั่นคือพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมนั้นเป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่ง การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกันนั้นต้องพึ่งพาความสัมพันธ์ทางการศึกษาระหว่างประเทศ ในช่วงสิบกว่าปีมานี้จำนวนนักเรียนที่ไปเรียนที่ประเทศจีนมีเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากข้อมูลสถิติจำนวนนักศึกษาต่างชาติจากทั่วประเทศ จากกระทรวงศึกษาธิการประเทศจีน พบว่า ในปี2015 มีนักศึกษาต่างชาติไปเรียนที่ประเทศจีนจำนวนมากถึง 397,635 คน โดยจำนวนนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นจากปี 2014 จำนวน 20,581(5.46%) คน และจากสถิติโดยแยกประเทศจากทั่วโลก พบว่าในปี 2015 มีจำนวนนักศึกษาไทยไปเรียนที่ประเทศจีนมีจำนวนถึง 19,976 คน ซึ่งเป็นอันดับที่ 3 รองจาก ประเทศเกาหลี (66,672 คน)และประเทศอเมริกา (21,975 คน) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจำนวนนักเรียนต่างชาติที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และนักเรียนไทยที่ไปเรียนที่ประเทศจีนก็มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนมีความเป็นมาช้านาน แนบแน่นและมีพื้นฐานที่มั่นคงเสมอมา จากนโยบายหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทางของประธานาธิบดี สี จิ้นผิง ทำให้ในปัจจุบันประเทศไทยและจีนมีความร่วมมือกันในหลายๆ ด้าน เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ การค้าการลงทุน การเมือง การศึกษา และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นต้น ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยได้กลายเป็นประเทศหนึ่งที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่ระดับชั้นประถมไปจนถึงระดับอุดมศึกษามากกว่า1,000 แห่งทั่วประเทศ

ความเปลี่ยนแปลงในโลกยุคปัจจุบันนี้และการสื่อสารต่างๆ ที่สะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารและการร่วมมือกันระหว่างประเทศโดยมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจึงเป็นส่วนหนึ่งในการสื่อสารของมนุษย์และเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ทว่าในแต่ละบุคคลนั้นก็ภาษาวัฒนธรรม ประเพณี ฯลฯ ที่แตกต่างกันและเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยลดความเข้าใจผิด และการปะทะทางวัฒนธรรมในการสื่อสารได้

นักทฤษฎีด้านการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไว้หลากหลาย เช่น Edward T.Hall (1990) อธิบายว่าวัฒนธรรมคือการสื่อสาร และการสื่อสารคือ

วัฒนธรรม นั่นคือการสื่อสารระหว่างบุคคลที่ต่างกันทางสังคม วัฒนธรรม ภาษา โดยประสบความสำเร็จในการสื่อสารและเข้าใจวัฒนธรรมของกันและกัน และ Byram (1997) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความสามารถของผู้นั้นที่มีการสื่อสารระหว่างกันแล้วเกิดความเข้าใจอันดีและเป็นไปอย่างราบรื่น โดยมีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรมและภาษา โดยมีองค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมว่าผู้สนทนาต้องมีความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ทัศนคติ (Attitude) และมีความตระหนัก (Awareness) ต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม

นอกจากนี้ Chen & Starosta (1998) ยังได้กล่าวไว้ว่า การสื่อสารร่วมกับบุคคลที่มาจากต่างวัฒนธรรมกัน สามารถควบคุมและแสดงออกทางพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เพื่อความสำเร็จในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยการที่จะมีประสิทธิภาพทางการสื่อสารต่างวัฒนธรรมได้นั้นมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Awareness) นั่นคือด้านความรู้และความเข้าใจ ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Sensitivity) คือด้านอารมณ์และความรู้สึก และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Effectiveness) คือ ด้านพฤติกรรม

จากความเป็นมาที่ได้กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากกับชีวิตมนุษย์ในปัจจุบัน และการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้นักศึกษามีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน เพื่อเข้าใจถึงสภาพความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน และสามารถนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติและพัฒนาการจัดการดูแลนักศึกษาต่างชาติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน
3. เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Awareness) ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Sensitivity) และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Effectiveness) ของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีนมีความสัมพันธ์กัน
2. ความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรม และความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลกระทบบต่อการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม
3. นักศึกษาที่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) จะมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่สูงกว่านักศึกษาที่ยังไม่ได้เรียน
4. ลักษณะข้อมูลประชากรศาสตร์ด้านต่างๆ แตกต่างก็มีอิทธิพลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้สำหรับการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีน ณ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 116 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 102 คน นักศึกษาระดับปริญญาโทจำนวน 11 คน และนักศึกษาระดับปริญญาเอกจำนวน 3 คน ซึ่งทางผู้วิจัยได้ส่งแบบทดสอบไปยังประชากรทั้งหมด จำนวน 116 ชุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม, ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม โดยลักษณะคำถามใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) และมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเท่ากับ .84

นอกจากนี้เมื่อผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากโปรแกรม SPSS ออกมาแล้ว ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อให้ได้รายละเอียดมากขึ้น สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยส่งแบบทดสอบไปยังประชากรที่มีจำนวนทั้งหมด 116 ชุด ได้แบบสอบถามคืนและเป็นแบบสอบถามฉบับที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 107 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.24

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ข้อมูลด้านลักษณะประชากร เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ มีเชื้อสายจีนหรือไม่ ระดับการศึกษา คณะ ชั้นปีการศึกษา ระยะเวลาในการเรียนภาษาจีน ระดับภาษา (HSK) เคยเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) หรือไม่ จำนวนเพื่อนชาวต่างชาติ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

4.2 ข้อมูลด้านปัจจัยในความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ได้แก่ ความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม, ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) การวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis) การทดสอบค่า t (T-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และเมื่อพบความแตกต่างตรวจสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปที่ได้จากการทำแบบทดสอบ พบว่ากลุ่มผู้ทำแบบทดสอบเป็นเพศผู้มากกว่าเพศชาย อยู่ในช่วงอายุ 19-26 ปี (ร้อยละ 93.5) ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 89.72) นักเรียนไทยเกินกว่าครึ่งมีเชื้อสายจีน ร้อยละ 57 ไม่มีเชื้อสายจีน ร้อยละ 43 และโดยส่วนใหญ่ระยะเวลาในการเรียนภาษาจีนอยู่ที่ 3-4 ปี (ร้อยละ 30.8) ระดับภาษาจีนอยู่ที่ ระดับ 1-4 (ร้อยละ 44.9) มีจำนวนเพื่อนชาวต่างชาติมากที่สุดอยู่ที่ 0-9 คน และเป็นกว่าครึ่งเคยเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) (ร้อยละ 67.3)

ในการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

1. ความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม, ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่าความสามารถทางการสื่อสารของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีน อยู่ในระดับดีมาก ที่ $\bar{X} = 3.47$ S.D.=.268 และจากการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ พบว่า ความตระหนักระหว่างวัฒนธรรม, ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ในทางบวก Sig (2-tailed)=.00 ซึ่งน้อยกว่า .01 ดังนั้นสรุปได้ว่าทั้งสามด้านมีความสัมพันธ์กัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

2. ความตระหนักผู้ระหว่างวัฒนธรรม และความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อกรณีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรมซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการวิเคราะห์การถดถอยพบว่า ความตระหนักผู้ระหว่างวัฒนธรรมและความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรมร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R) มีค่าเท่ากับ .658 และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนด (R^2) มีค่าเท่ากับ .433 โดยมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ ± 2.454 และเมื่อพิจารณาเป็นรายตัวแปรแล้ว พบว่า ทั้ง 2 ตัวแปรเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีอิทธิพลหาบวกทั้งสองตัวแปร โดยสมการพยากรณ์ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษา (ค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอย) คือ $Y = 0.884 + 0.249X_1 + 0.445X_2$

3. ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาที่ยังไม่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีสูงกว่านักศึกษาที่ได้เรียนวิชานี้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่านักศึกษาที่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมแล้วนั้น มีค่าเฉลี่ยของความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเท่ากับ 3.4547 และนักศึกษาที่ยังไม่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น มีค่าเฉลี่ยของความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเท่ากับ 3.5066 แสดงว่าความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาที่ยังไม่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่านักศึกษาที่ได้เรียนวิชานี้แล้ว แต่ค่าความแตกต่างมีเล็กน้อย นอกจากนี้พบว่า ความตระหนักผู้ระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาที่ได้เรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมแล้วมีสูงกว่านักศึกษาที่ยังไม่ได้เรียนวิชานี้ และจากการใช้สถิติ T-Test พบว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

4. ลักษณะข้อมูลประชากรศาสตร์ต่างกัน แยกต่างหากก็มีอิทธิพลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมแตกต่างกัน มีดังต่อไปนี้

4.1 จำนวนเพื่อนต่างชาติของนักศึกษาส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า จากค่าเฉลี่ยด้านจำนวนเพื่อนต่างชาติของนักศึกษา มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม อยู่ในระดับดีมาก ที่ $\bar{x} = 3.47$ และจำนวนเพื่อนต่างชาติดีมาก ค่าเฉลี่ยในความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมก็มากตามไปด้วย และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) สามารถสรุปได้ว่าจำนวนเพื่อนชาวต่างชาติแตกต่างกันจะมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

4.2 ระยะเวลาการเรียนภาษาจีนส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) พบว่า ระยะเวลาการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาก็ต่างกันมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

4.3 ระดับการศึกษาต่างกันมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

4.4 คณะที่แตกต่างกันของนักศึกษามีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ว่าคณะต่างๆของนักศึกษาที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

4.5 การมีเชื้อสายจีนหรือไม่มีเชื้อสายจีนของนักศึกษาไทยนั้นไม่ส่งผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า นักศึกษาที่ไม่มีเชื้อสายจีนมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมากกว่านักศึกษาที่มีเชื้อสายจีน โดยนักศึกษาที่มีเชื้อสายจีนมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม อยู่ในระดับดีมาก ที่ $\bar{x} = 3.46$ และนักศึกษาที่ไม่มีเชื้อสายจีนมีความสามารถ

ทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม อยู่ในระดับศึกษาเช่นกัน ที่ $\bar{x} = 3.48$ และจากการใช้สถิติ T-Test พบว่า นักศึกษาจะมีหรือไม่มีเชื้อสายจีนนั้น มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความตระหนักวิธีระหว่างวัฒนธรรม ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม ของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีนมีความสัมพันธ์กันในระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เนื่องจากนักศึกษไทยที่ศึกษาในประเทศจีนแต่ละคนมีภูมิหลังและภาษาที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ นักศึกษาไทยเองได้มีการสื่อสารกับนักศึกษาจากชาติอื่นๆ เช่น จากทวีปยุโรป เอเชีย แอฟริกา ซึ่งแต่ละคนนั้นก็ยังมีบุคลิกทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเช่นกัน เมื่อมีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเกิดขึ้นและมีการเรียนรู้ วัชวี เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนั้น สามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Chen Guoming (2009) กล่าวไว้ว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมคือการที่คนต่างวัฒนธรรมกันมีการสื่อสารระหว่างกัน โดยมีการเรียนรู้ เข้าใจและเคารพในความต่างทางวัฒนธรรม และพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นมีประสิทธิภาพและความเหมาะสม เพื่อให้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้นประสบความสำเร็จ และความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีองค์ประกอบ 3 ด้านคือ การเรียนรู้ (Intercultural Awareness) ความรู้สึก (Intercultural Sensitivity) และพฤติกรรม (Intercultural Effective) ซึ่งในส่วนนี้ไม่สามารถแยกกันได้ และนี่ก็เป็นส่วนหนึ่งในการปรับตัวระหว่างวัฒนธรรมเช่นกัน

2. จากผลการวิจัย พบว่าความตระหนักวิธีระหว่างวัฒนธรรมและความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อความมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม เนื่องจากองค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมี 3 ด้านคือ ความตระหนักวิธี (Intercultural Awareness) ของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีน คือ ด้านการเรียนรู้ นั่นคือ การที่คนเรียนรู้ วัชวี และมีแนวความคิดต่อคนอื่น สิ่งอื่นๆ และสภาพแวดล้อม โดยที่การเรียนรู้ และยอมรับว่าสิ่งนี้ถูกหรือไม่มี ดีหรือไม่ หรือมีประโยชน์หรือไม่ ซึ่งแต่ละคนนั้นมาจากต่างที่กันย่อมมีภูมิหลัง วัฒนธรรม ภาษาและการเรียนรู้หรือสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างกันออกไป นั่นคือการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกและการแสดงพฤติกรรมออกมา เช่น ถ้าคนที่มีวัฒนธรรมและมาจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน มีการรับรู้เป็นไปทางบวก ด้านความรู้สึกและพฤติกรรมจะเข้าไปทางบวกเช่นกัน แต่ถ้าการรับรู้เป็นไปทางลบ จะทำให้ด้านความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นไปทางลบเช่นกัน ซึ่งจะสะท้อนไปยังการเหมารวม (Stereotype) ความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Sensitivity) กล่าวคือด้านอารมณ์ ความรู้สึก หลังจากรับรู้ในความแตกต่างจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแล้ว จะเกิดการตอบสนองทางความรู้สึก การรับรู้ถึงความรู้สึก การเข้าใจและเคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม เช่น มีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เฝ้ามองหรือไม่เฝ้ามอง เคารพหรือไม่เคารพ และการมีประสิทธิภาพระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Effective) คือด้านพฤติกรรม นั่นคือการที่คนแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ การแสดงออกของพฤติกรรมนั้นมีพื้นฐานมาจากการเรียนรู้และด้านความรู้สึก ดังนั้นความตระหนักวิธีและความอ่อนไหวระหว่างวัฒนธรรมสะท้อนถึงการเรียนรู้ วัชวี และความรู้สึกของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีน นั้นส่งผลต่อด้านพฤติกรรม เพราะฉะนั้นความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีนทางด้านพฤติกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

3. วิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เนื่องจากวิชาที่นี้ทำให้เรียนรู้ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาที่ไปเรียนในต่างประเทศได้หรือแม้กระทั่งคนที่มีการสื่อสารระหว่างกันในประเทศเอง ทั้งที่ทำงานและในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการวิจัยความแตกต่างระหว่างนักศึกษาที่ได้เรียนและไม่ได้เรียน วิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนี้ก็เป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองข้ามไปได้

ซึ่งจากผลวิจัย พบว่าไม่ว่านักศึกษาจะเคยเรียนหรือไม่เคยเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมก็มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน แสดงว่าวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมยังไม่สามารถ

ช่วยให้ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาดีขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่ามหาวิทยาลัยไม่ควรที่จะจัดการเรียนการสอนวิชาอื่นอีก แต่มีแสดงถึงว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนี้ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาเพิ่มเติม เพื่อให้เข้าใจถึงสถานการณ์ พบว่า 1. เนื้อหาของรายวิชานี้ไม่มีและครอบคลุมพอ เพราะเวลาในการเรียนวิชานี้ค่อนข้างน้อย ถึงแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนแล้ว 32 ชั่วโมง แต่ทว่ารายวิชานี้เมื่อเทียบกับรายวิชาอื่น อย่างเช่นวิชาภาษาจีนหรือธุรกิจแล้วนั้น ชั่วโมงในการจัดการเรียนการสอนมีน้อยกว่าเกือบสองเท่า ซึ่งไม่เพียงพอที่จะทำให้นักศึกษาได้เข้าใจในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้งและส่งผลให้นักศึกษาไม่มีแรงจูงใจที่มากพอ 2. วิธีการจัดการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่มีสื่อใหม่และไม่สามารถช่วยกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาได้มากพอ เพราะยังขาดการใช้สื่อสมัยต่างๆ และกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การแบ่งกลุ่มนักศึกษาให้ช่วยกันคิด วิเคราะห์ ทำให้ไม่สามารถกระตุ้นนักศึกษาให้มีความสนใจและกระตือรือร้นมากพอในการเรียนรายวิชานี้ ดังนั้นความรู้ที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนในรายวิชานี้จึงไม่เป็นไปตามเป้าหมาย 3. ระดับภาษาจีนของศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่สูงพอ จะเห็นได้จากข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ที่มีระดับภาษาจีนอยู่ในระดับต้น จึงส่งผลให้นักศึกษาไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่ได้อย่างลึกซึ้ง จากเหตุผลที่ได้กล่าวมา ทำให้นักศึกษาไม่สามารถรับความรู้ที่ได้อ่านจากในห้องเรียนไปปรับใช้กับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เจอในชีวิตจริง และด้วยเนื้อหาที่ได้เรียนมากับสถานการณ์ในชีวิตจริงนั้นอาจจะมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก จึงทำให้นักศึกษาไม่สามารถเอาข้อมูลหรือนำไปปรับใช้ได้อย่างเหมาะสม เมื่อเจอปัญหาหรือสถานการณ์ต่างๆ เพราะฉะนั้น สามารถสรุปข้อสมมุติฐานนี้ได้ว่านักศึกษาที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

4. จากผลการวิเคราะห์ ที่ว่าจำนวนเพื่อนต่างชาติมีผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Rongrong (2010) ที่ได้ศึกษาในเรื่องปัจจัยของความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พบว่า จำนวนเพื่อนต่างชาติที่แตกต่างกันมีผลต่อความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

นอกจากนี้กลุ่มนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้กำลังศึกษาอยู่ที่เมืองกว่างโจว ประเทศจีน ซึ่งเป็นเมืองเศรษฐกิจการค้าเมืองใหญ่เมืองหนึ่งของประเทศจีนและถือได้ว่าเป็นสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (Multicultural) ดังนั้นนักศึกษาไทยกลุ่มนี้จึงได้มีการปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติ และมีโอกาสได้สัมผัสกับภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลาย และได้เรียนรู้วัฒนธรรมจีนอันหลากหลายเช่นกัน ซึ่ง An ran (2011) ได้อธิบายไว้ว่าการสนับสนุนทางสังคม (Social support) คือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่หามาจากวัฒนธรรมตนเอง วัฒนธรรมของถิ่นที่ไปเยือนและวัฒนธรรมจากต่างถิ่น ดังนั้นนักเรียนที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศนั้นย่อมมีการปฏิสัมพันธ์และสื่อสารระหว่างกัน และสามารถเรียนรู้ ขอบรับข้อมูลต่างๆ จากคนท้องถิ่นได้ และจากงานวิจัยของ Chen xiangming (1998) พบว่านักเรียนจีนที่ไปศึกษาต่อที่ประเทศอเมริกาไม่สามารถปฏิสัมพันธ์สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพกับคนท้องถิ่น ทำให้นักเรียนจีนกลุ่มนี้มีความรู้สึกในทางลบ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การสนับสนุนทางสังคมจึงเป็นปัจจัยสำคัญหนึ่งของนักเรียนที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ดังนั้น หากนักศึกษาไทยที่ไปศึกษาในประเทศจีนนั้นมีโอกาสได้สื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลให้ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักเขียนสูงขึ้น เนื่องจากระหว่างปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาสามารถเรียนรู้และเข้าใจอย่างซึ้ง พร้อมทั้งสามารถยอมรับและเคารพในความต่างทางวัฒนธรรม ตลอดจนสามารถแสดงออกและปฏิบัติออกมาได้อย่างเหมาะสม

5. จากผลการวิเคราะห์ ระยะเวลาการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศจีนที่ต่างกัน มีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งเมื่อถามข้อมูลทางประชากรศาสตร์จะเห็นว่า ระยะเวลาการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาไทยส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้ได้ผ่านช่วงเวลาในการเรียนภาษาจีนในระยะเริ่มต้นมาแล้ว กล่าวคือพวกเขาเคยมีประสบการณ์ทั้งในการท่องเที่ยวและการเขียนในประเทศจีนมาก่อน ดังนั้นพวกเขาย่อมมีความรู้และประสบการณ์ในการสื่อสาร การปฏิสัมพันธ์กับทั้งคนจีนและชาวต่างชาติมากกว่า ทำให้พวกเขามีความเข้าใจมากพอในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถเข้าใจวัฒนธรรมจีนในทางอ้อมได้ในขณะที่นักศึกษเขียนภาษาจีนจากในท้องถิ่น โดยอาจารย์ผู้สอนได้เลือกใช้สื่อการสอนต่างๆ มาปรับใช้ เช่น ภาพยนตร์จีน และครีเอชัน หรือแม้แต่การสอนเพลงจีน สุภาษิตและอักษรจีน ซึ่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์จีนแทรกอยู่ หรือนักศึกษายังสามารถเรียนรู้เข้าใจข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับประเทศจีนผ่านข่าวสาร ครอบรอบตัว ช่องทางอินเทอร์เน็ตต่างๆ เพราะฉะนั้นแสดงว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมจีนจากการเรียนภาษาจีน และหลังจากนักศึกษาไปศึกษาต่อในประเทศจีนจะทำให้พวกเขาเข้าใจในวัฒนธรรมจีนและสามารถปรับตัวได้เร็วยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Dearthoff (2006) ที่ศึกษาเรื่องการประเมินในความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษานานาชาติในสหรัฐอเมริกา พบว่านักเขียนสามารถเรียนรู้ที่ดีขึ้นในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เช่น ด้านความรู้ ความสามารถ การแสดงพฤติกรรม เป็นต้น จากประสบการณ์ในด้านนี้

6. จากผลการวิเคราะห์ นักศึกษายังมีหรือไม่มีเชื้อสายจีนนั้นจะมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากปัจจุบันในประเทศไทยได้เปิดให้มีการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระดับชั้นประถมหรือ มัธยม หรือแม้แต่ระดับมหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มความสามารถทางภาษาต่างประเทศของตนเองและพัฒนาทักษะในการประกอบวิชาชีพของตนเอง จากงานวิจัยของ An Ran (2011) พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติที่ไม่มีเชื้อสายจีน คือ การที่ภาษาจีนกลายเป็นภาษาที่มีบทบาทมากในการทำธุรกิจระหว่างประเทศ นั่นคือคนที่สามารถสื่อสารภาษาจีนได้ในปัจจุบันเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอย่างมาก จึงเป็นเหตุผลให้คนที่ไม่มีเชื้อสายจีนมีความสนใจในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น นอกจากนี้ในประเทศไทยยังมีเชื้อสายจีนยังได้มีการจัดเทศกาลจีนต่างๆ เพื่อสืบต่อขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ของจีน เช่น เทศกาลไหว้พระจันทร์ ตรุษจีน เป็นต้น ทำให้ไม่ว่าจะเป็นคนไทยที่มีเชื้อสายจีนหรือไม่ในย้อมได้เรียนรู้ และเข้าใจในประเพณีวัฒนธรรมจีนผ่านเทศกาลจีนเหล่านี้ ดังนั้นนักศึกษามีเชื้อสายจีนหรือไม่นั้น จึงมีความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน พบว่าความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาไทยในประเทศจีน อยู่ในระดับดีมาก แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละด้านยังพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจ และควรพิจารณาปรับปรุงยุทธศาสตร์ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อให้เกิดประโยชน์ที่ต่อกับนักเรียนที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนต่างชาติ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น ส่งเสริมให้มีกิจกรรมการแข่งขันต่างๆ กิจกรรมสังสรรค์ระหว่างนักศึกษาต่างชาติกับนักศึกษาจีน เป็นต้น จะทำให้นักศึกษาไทยในประเทศจีนได้มีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับทั้งเพื่อนชาวต่างชาติและเพื่อนนักศึกษาชาวจีนมากขึ้น และสามารถช่วยยกระดับความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศและความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น
2. จัดกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้มีกิจกรรมพาเยี่ยมชมสถานที่สำหรับนักศึกษาต่างชาติ โดยการพานักศึกษาต่างชาติไปเยี่ยมชมสถานที่นั้นนับได้ว่าเป็นห้องเรียนห้องที่สองเช่นกัน เนื่องจากเมื่อนักศึกษาได้มีการสื่อสารแลกเปลี่ยนกับคนจีนนั้น อีกฝ่ายก็สามารถเรียนรู้ในความต่างทางวัฒนธรรมได้เช่นกัน นั่นคือทั้งสองฝ่ายสามารถสื่อสาร และเรียนรู้วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน นอกจากนี้กิจกรรมนี้ยังสามารถช่วยทำให้นักศึกษาดังชาติได้มีความเข้าใจผิดและการปะทะทางความต่างในวัฒนธรรมได้ และช่วยให้เข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรม (Multicultural) และพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้
3. กำหนดให้การจัดการเรียนการสอนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ในช่วงก่อนหรือช่วงที่เพิ่งศึกษาต่อต่างประเทศ เช่น ช่วงชั้นการศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เนื่องจากเมื่อนักศึกษาได้อยู่ในสภาพแวดล้อม สังคมใหม่ๆ พวกเขาต้องเริ่มปรับตัว เพราะฉะนั้นการเรียนวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้นสามารถช่วยให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปปรับใช้เมื่อเจอปัญหาต่างๆ และเพิ่มความสามารถทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ขณะเดียวกันวิธีการสอนที่สำคัญ อาจารย์ผู้สอนสามารถนำสื่อ

ต่าง ๆ มาบูรณาการได้ เช่น การนำสื่อมีเดียต่างๆมาใช้ เพื่อดึงดูดความสนใจจากนักศึกษาให้มีความสนใจในเนื้อหาวิชาเรียนมากขึ้น

4. จัดให้มีวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนต่างๆ และสื่อที่มีเดิมมาปรับใช้ในการสอน เช่น เรียนรู้จากภาพยนตร์จีน ละครีจิ้น เป็นต้น และอาจารย์ควรตระหนักถึงระดับทางภาษาและความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ เนื่องจากนักศึกษามาจากหลายๆ ประเทศซึ่งในแต่ละประเทศนั้นมีความเป็นเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง

5. ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาต่างชาติ อาจารย์ผู้สอนหรืออาจารย์ที่ดูแลนักศึกษาต่างชาตินั้น ควรที่จะมีความตระหนักถึงระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Awareness) เนื่องจากนักศึกษามาจากหลายๆ ประเทศย่อมมีวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันไป เพราะเมื่อนักศึกษามาอยู่ในต่างประเทศย่อมนำแนวคิด มุมมองต่างๆ และรูปแบบการใช้ชีวิตของตนมาด้วย ดังนั้น การเรียนรู้ และเข้าใจถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของนักศึกษาต่างชาติที่สำคัญเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษากลุ่มตัวอย่างให้กว้างขึ้น เช่น นักศึกษาไทยที่มากศึกษาในประเทศจีน ตามเมืองต่างๆ ที่มีลักษณะทางสังคมที่แตกต่างกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถวิเคราะห์ให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. แบบสอบถามควรปรับให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เพื่อลดปัญหาการตีความไม่ตรงกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ตอบแบบสอบถาม

เอกสารอ้างอิง

- An Ran. (2011). **跨文化传播与适应研究**. 北京：中国社会科学出版社.
- Byram, M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Chen Guoming. (2009). **跨文化交际学 (第 2 版)**. 华东师范大学出版社.
- Chen, G.M. (1992). A test of intercultural communication competence. *Intercultural Communication Studies*,(2), 62-83.
- Chen, G.M., &Starosta, W.J. (1998). A review of the concept of intercultural awareness. *Human communication*, 2,27-54.
- Chen, G.M., &Starosta, W.J. (2012). *Foundation of Intercultural communication (5th ed.)*. Shanghai Foreign Language Education Press.
- Chen Xiangming. (1998). **旅居者和外国人：留美中国学生跨文化人际交往研究**. 长沙：湖南省教育出版社.
- Derdorf, D.K. (2004). *Identification and Assessment of Intercultural Competence as a student outcome of international education at Institutions of Higher Education in the United States*. Unpublished dissertation, Nort Carolina State University.
- Hall, E.T.,&Hall, M.R. (1990). *Understanding Cultural Differences*. Yarmouth, ME: Intercultural Press Inc.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. (1970). Determining Sample size for Research Activities. *Journal of Education and Psychological Measurement*.30, 607-610.
- Li Rongrong. (2010). **跨文化沟通能力问卷的编制及测量**. 华东师范大学硕士学位论文. กระทรวงศึกษาธิการประเทศไทย. (2015). จำนวนบัณฑิตต่างชาติที่ศึกษาในประเทศไทยปี 2015. [online] Available: http://www.moe.edu.cn/jyb_xwfb/gzdt_gzdt/s5987/201604/t20160414_238263.html (2016, 23 กรกฎาคม).